

Det Forslag, som her fremsættes, støtter sig da ogsaa i sit Indhold meget væsentligt til det af Grundlovsudvalget i Fjor udførte Arbejde. Kun er det endnu jævner i sin Tankegang, endnu mere koncentreret i sit Formaal. Der er især to Vanskeligheder, som vise sig, naar man begynder at røre ved Grundloven. Den ene er Dnsfernes Mangfoldighed. Der er snart et snart et andet Punkt, som denne eller hin ønsker skulde blive taget med. Men ethvert nyt Punkt, man rører ved, giver Anledning til ny Indsigelser, ny Meningsforskelle, ny Vanskeligheder. Derfor begrænser Forslaget sig udelukkende til det strengest fornødne og lader alt andet ligge. Hvis det under Forhandlingernes Gang skulde vise sig, at der med Nytte kunde tages ogsaa andre Spørgsmaal op, saa vil det altid senere kunne ske. Den anden Ting, der gør Vanskelighed, er Idernes Mangfoldighed. Hvor saa mange gode Hoveder lægge Hjerneerne i Blod, er det intet Under, at der fremkommer mange snildrige Tanker; Opfindsomheden er frugtbar, og der fremsættes mangt et Forslag, som i og for sig kan synes tiltalende, og som kan have sine gode Egenskaber. Men det sker let, at Forslagene drage hver til sin Side, og at de anvise helt ny, ukendte Veje, som der altid er stor Ulempe ved at slaa ind paa. Den sundeste Udveiling er den, der holder sig saa tæt som muligt til det historisk givne.

Forslaget, som her fremsættes, har til Forslagsstillere Reformpartiets hele Bestyrelse med Undtagelse af dets Formand, som tillige er dette Rings Formand, og med Tiltræden af forskellige Medlemmer, som særligt have været medvirkende ved Forslagets Udarbejdelse. Det begrænser sig til det mindst mulige, og det holder sig tættest muligt til det historisk givne. Tvisten har staaet om Grundlovens §§ 25, 48 og 49. Forslaget indfører intet i sig selv nyt. Det gaar simpelt og kort ud paa at stadfæste den forfatningsmæssige Ordning, som var den fra alle Sider anerkendte, inden Striden begyndte. Denne Ordning er i og for sig allerede fuldt ud givet i den Grundregel, der er sat i Spidsen for vor Forfatningslov, den, at „den lovgivende Magt“ — hvoraf atter Bevillingsmagten er en Gren — „er hos Kongen og Rigsdagen i Forening.“ Heraf følger, at intet kan blive til Lov uden Rigsdagens Samstemning, og at ingen Bevilling kan vedtages uden Rigsdagens Samstemning. Hvad angaar § 25, medfører dette med Nødvendighed, at den i denne Paragraf omhandlede foreløbige Lovgivningsmyndighed kun er en Nødhjælp, der udøves under Forudsætning af Rigsdagens paafølgende Samstemning,

og at den foreløbige Lov bortfalder, naar Forudsætningen viser sig at svigte. De praktiske Forstrifter, hvorunder denne Grundregel foreslaas bragte nærmere til Anvendelse, ere de samme som de, der bleve opstillede af Grundlovsudvalget i Fjor. Der foreslaas en vis kort Tidsfrist, inden hvilken en foreløbig Lov skal være forelagt for den følgende Rigsdag, og en vis Tidsfrist, inden hvilken Loven skal være enten vedtagen af Rigsdagen eller — hvis dette ikke sker — skal betragtes som bortfalden. Endvidere fastsættes det, at naar Loven saaledes er bortfalden, kan en ny foreløbig Lov om samme Genstand ikke udstedes i Tiden indtil næste Rigsdagssamling. — Med Hensyn til §§ 48 og 49 var den gamle fra alle Sider anerkendte forfatningsmæssige Ordning denne: Ingen Finanslov kan udstedes uden Rigsdagens Samstemning; enhver ny Bevilling kræver saavel Regeringens som begge Tingenes Tilslutning; er en Finanslov ikke vedtagen ved Finansarets Begyndelse, saa vedtages der en midlertidig Bevillingslov, som bemyndiger til at afholde de Udgifter, der ere hjemlede i den bestaaende Finansret. Dette er den forfatningsmæssige Ordning, som af alle var anerkendt lige siden 1819. Dens negative Side er det, man har betegnet som Nejrretten; det er Udtrykket for, at enhver ny, enhver „fri“ Bevilling for at være vedtagen kræver samtlige Lovgivningsfaktorens Samstemning. Dens positive Side kan betegnes som det bestaaendes Ret; det er Udtrykket for, at alle Faktorens Samstemning kræves, for at en Bevilling, som en Gang er lovligh vedtagen, atter kan falde bort. Den Gang Landstinget i 1885 nægtede at vedtage en midlertidig Bevillingslov, blev det udtalt, dels at midlertidige Bevillingslove ikke ere nævnte i Grundloven, dels at Indholdet var uklart og omtvisteligt. Vort Forslag — samtidig med, til Overflod, at udtale, at Udgifter af Afholdelse er betinget af Rigsdagens Samstemning — gaar da ud paa i selve Grundloven udtrykkelig at optage den midlertidige Bevillingslovs Indhold. Ved Formuleringen heraf have vi fulgt den Ordlyd, som gennem en lang Række af tidligere Forhandlinger efterhaanden er kommen til at staa som Fællesudtryk for en Opfattelse, hvorom der synes at være nogenlunde Enighed, og som ogsaa var optagen i Grundlovsudvalgets Udkast i Fjor.

Dette er kort og simpelt Indholdet af det forelagte Forslag. Det er lige saa maadeholdent, som det er jævnt og let fatteligt. Der er et underligt Stikord, som ofte høres, naar der tales om Forfatningen. Naar man minder om, at Forfatningen ved-